

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.027/2025/8.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Boda Ilona ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselői:

Dr. Takács Ildikó ügyvéd, dr. Szolga Róbert ügyvéd (címe)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetése és egyéb igények

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 4.M.70.087/2024/59.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 4.M.70.087/2024/61.

Í T É L E T :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 388 365 (háromszáznolcvannyolcezer-háromszázhatvanöt) forint perköltséget.

Megállapítja, hogy a feljegyzett 1 242 768 (egymillió-kettőszáznegyvenkettőezer-hétszázhatvanolc) forint eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2014. szeptember 1. napjától állt az alperes jogelődjével közalkalmazotti jogviszonyban 2020. július 1-től az alperessel munkaviszonyban testnevelő tanár munkakörben. A felek a munkaszerződést 2022. szeptember 1-jén módosították heti 20 órás részmunkaidős foglalkoztatásra. Felperes távolléti díja 336 000 forint volt.

[2] A felperes munkavégzésének helye az alperesi szakképzési centrum (oktatási centrum neve) volt.

[3] A felperes családi vállalkozás keretében működteti a (bt. neve)-t, amely közel 30 éve üzemelteti a (sportcentrum neve)-t.

[4] Az alperes ugyanezen tagintézményének tanulója (tanú 1), aki a 21 fős osztályból az egyedüli lány. (Tanú 1) osztályát 9.-ben a felperes tanította, 10. évben másik testnevelő tanárt kaptak. Ebben a tanévben a felperes egy alkalommal az óráközi szünetben azt mondta (tanú 1)-nek, hogy „nagy a segge” és járhatna hozzá edzésre. Ebben a tanévben (tanú 1) kb. öt alkalommal járt az alperes által üzemeltetett konditeremben.

[5] 2023 szeptemberében (tanú 1) és édesanyja megkeresték (tanú 3) személyi edzőt az alperes által üzemeltetett konditeremben, amelyet követően (tanú 1) több hónapig járt a konditerembe, 2-3 hónap után azonban már nem vette igénybe a személyi edző segítségét.

[6] Ebben az időszakban a felperes testnevelés órán többször megkérdezte (tanú 1)-től, hogy megy-e a konditerembe és amikor erre igenlő választ adott, akkor azt mondta neki, hogy „jó akkor majd csókolózunk”. Ezen kijelentésre (tanú 1) nem válaszolt.

[7] 2024. február 7-én a felperes a konditeremben négyszemközt megkérdezte (tanú 1)-től, hogy mikor randiznak, mikor találkoznak, mikor ér rá. (Tanú 1) a kérdésre nem válaszolt, a felperes közeledése zavarta. Az eseményt követően (tanú 1) az aznapi iskolabálon

jelezte osztályfőnökének, (osztályfőnök)-nek a vele történeteket, a bál után hazafelé menet édesanyjának, valamint (tanú 2) osztálytársának is elmondta.

[8] 2024. február 8-án sajátkezűleg írta le a vele történeteket és rögzítette azt is, hogy amikor a felperes kijelentéseit elmesélte (tanú 2)-nek ő azt válaszolta neki, hogy a felperes neki meg azt mondta „feküdjön le vele, mert ha nem, akkor majd ő fog”. Kitért rá, hogy egy darabig nem vette komolyan és nem foglalkozott a felperes kijelentéseivel, azonban most már félni kezdett tőle, feszélyezve érzi magát. Kérte az iskola vezetőségét, hogy tegyenek valamit az ügyben.

[9] (Tanú 1) édesanyja 2024. február 8-án szintén levélben fordult (tanú 7) tagintézmény igazgatóhoz és arról tájékoztatta, hogy lánya elmondása szerint a felperes piszkálni kezdte, amiért nagy a feneke, megjegyzést tett egy fiúnak, hogy „dugja meg, mert ha nem, akkor ő teszi meg”, (tanú 1)-nek pedig azt mondta, hogy „gyere az edzőterembe, majd csókolózunk”. Előadta továbbá, hogy (tanú 1) egyedüli lány az osztályban, a felperes folyamatosan módot keres arra, hogy mellé üljön, beszélgessen vele, invitálja az edzőterembe. (Tanú 1) emiatt nem tud elaludni, reggel kifogásokat keres, hogy a testnevelés órán ne kelljen részt venni, lelkileg teljesen kikészült.

[10] (Tanú 7) 2024. február 9-én a fenti levelekből szerzett tudomást az esetről, amelyet 2024. február 15-én továbbított a munkáltatói jogkör gyakorlójának, aki arról tájékoztatta, hogy az ügy kivizsgálását azonnal megkezdték és a kivizsgálásig (tanú 1)-gyet mentse fel a testnevelés órák alól. Tájékoztatta egyidejűleg, hogy jogi képviselők bevonásával fogják az ügyet részletesen kivizsgálni, amely vizsgálat lefolytatásáig a lehetőségekhez mérten teljes diszkréciót kért.

[11] (Tanú 7) ezt követően tantestületi értekezletet hívott össze, ahol felhívta a kollegák figyelmét, hogy az esetről semmilyen információ ne kerüljön ki a városba.

[12] Az alperes a felperes munkaviszonyát 2024. február 19-én kelt azonnali hatályú felmondással megszüntette. Indokolásában I. indokként rögzítette, hogy a felperes 2024. február 7-én az iskola (X) osztályába járó 18 év alatti diáklánnyal – akit testnevelésből tanít – szemben olyan magatartást tanúsított, amely tanárhoz méltatlan. Ezen a napon többször kérte a tanulótól, hogy legyenek kettesben, csókolózzanak, illetve egy osztálytársának azt a kijelentést tette, hogy „dugja meg a lányt, ha nem, akkor majd megteszem én”. A tanuló – akit a vele történetek teljes mértékben megviselték – először aznap osztályfőnökének jelezte az esetet, majd ezt követően édesanyjával együtt leveleikben is leírták a vele történeteket a tagintézmény vezetőjének, aki ezen panaszokat 2024. február 14-én jelezte a munkáltató felé. A vizsgálat alapján megállapításra került, hogy a felperes pedagógushoz méltatlan magatartást tanúsított, olyan módon kommunikált egy tanítványával, mely megengedhetetlen és túrhetetlen, ezért ezen magatartása a munkaviszonyának fenntartását lehetetlenné teszi.

[13] II. indokként rögzítette, hogy a lefolytatott vizsgálatokból kiderült, hogy a felperes azt mondta a tanulónak, hogy amennyiben bérletet váltanak az általa működtetett (sportcentrum neve)-be, akkor testnevelésből jobb osztályzatot kapnak. Ezen magatartása is pedagógushoz méltatlan, státuszát, pedagógus mivoltát használva kívánta megnövelni a

Sportcentruma forgalmát és bevételét azzal, hogy cserébe jobb osztályzatot ígért a bérletet vásárló tanulóknak.

A kereset és az ellenkérelem

[14] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 4 039 249 forint elmaradt jövedelem, mint kártérítés; 924 000 forint felmondási időre járó munkabér; 1 009 803 forint végkielégítés, valamint 10 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére. Kérte továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22) IM rendelet 2. § alapján kért megállapítani a csatolt megbízási szerződésre figyelemmel.

[15] Előadta, hogy az alperes a felperes munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg. A jogellenességet elsődlegesen arra alapította, hogy a felperes pedagógus és testnevelő tanár, így a szakképzésről szóló 2019. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Szktv.) 47. § (3) bekezdése alapján a Nemzeti Pedagógus Kar tagja és rá is vonatkozik a Nemzeti Pedagógus Kar Etikai Kódexe. A kódexben az etikai eljárás szabályai és eljárásrendje pontosan rögzítve van, amely eljárást az alperes egyáltalán nem tartott be. Hivatkozott továbbá arra, hogy a pedagógusok új életpályájáról szóló 2023. évi LII. törvény (a továbbiakban: Puétv.) végrehajtása tárgyában kelt 401/2023. (VIII. 30.) Korm. rendelet kimondja, hogy a rendelet hatálya fenntartótól függetlenül kiterjed valamennyi köznevelést folytató intézményre, így az alperesre is. Ez pedig álláspontja szerint azt jelenti, hogy a pedagógus munkaviszony köznevelési foglalkoztatói jogviszonnyá alakul át. Mindezek alapján az alperesnek a felperest a munkáltatói intézkedés előtt részletesen meg kellett volna hallgatnia, ez elmaradt, amely önmagában jogellenessé teszi a munkáltatói intézkedést.

[16] A felmondás jogellenességének érdeme körében hivatkozott arra, hogy a felmondás indoklása nem felel meg a világosság, valóságosság és okszerűség követelményének. Cáfolta a felmondás I. indoka kapcsán azt, hogy közeledni próbált volna (tanú 1)-hez, mint ahogy azt is, hogy az intézkedésben megjelölt dolgokat mondta volna neki. Senki sem látta a (tanú 1) levelében felvázolt intim helyzetet, mint ahogy tanúja sem volt a hivatkozott kijelentéseknek.

[17] Állítása szerint (tanú 1) egy kifejezetten frusztrált, pszichológiai, kineziológusi kezelés alatt álló kamaszlány, akinek képzelgése és fantázia szüleménye volt a levél egy olyan helyzetben, amikor a barátja elhagyta, aktív kapcsolata nem volt, Tik-Tok-on keresett partnert magának, volt barátját is azon keresztül zaklatta. Állította, hogy sem (tanú 1)-gyel, sem más tanulóval szemben nem tanúsított tanítási időn kívül bármilyen felróható magatartást. Az alperes meghallgatása nélkül adott hitelt a (tanú 1) által leírtaknak.

[18] A felmondás II. indoka kapcsán kifejtette, hogy testnevelő tanárként feladata a teljeskörű egészségfejlesztés, a mindennapos testnevelés megszervezése, amely részben kiváltható sportkörben való sportolással, sportszervezetben szervezett edzéssel, igazolás mellett. Ezzel célja nem a bevétele növelése, hanem egyedül az volt, hogy a diákok rendszeresen sportoljanak és ezt igazolják. A hivatkozott edzéslátogatás igazolásával heti két tanóra váltható ki testnevelés tárgyból.

[19] Előadta továbbá, hogy az alperes munkáltatói intézkedése következtében sérült az egészségi állapota a kellő alapot nélkülöző, bizonyítékokkal alá nem támasztott intézkedés miatt. Az alperes megsértette továbbá a felperes becsülethez és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát is. Érvelése szerint az esetet megelőzően elismert pedagógus és megbecsült vállalkozó volt a lakókörnyezetében, akinek életeleme volt a sport, valamint a (fitnesscég 1) és a (fitnesscég 2) regisztrált versenyzője volt. Vállalkozóként és sportemberként, valamint tanárként egyik legfontosabb erénye, munkavégzésének garanciája, a becsülete és emberi méltósága, jóhírneve, amin nem eshet csorba. A munkáltató részéről alaptalan rágalom, sértés és becsületsértés érte.

[20] Az összecszerűséget bruttó 336 000 forint távolléti díj alapján a munkaviszony megszüntetésétől 2025. február végéig számította akként, hogy az elmaradt jövedelem, mint kártérítés esetén levonta 18,5 % járulékot. Állította, hogy megtérült jövedelme nem keletkezett, ennek igazolására becsatolta a cég könyvelőjének nyilatkozatát, valamint a (bt. neve) 2024. évi egyszerűsített éves beszámolóját. Az elmaradt jövedelmen alapuló kártérítés, a felmondási időre járó távolléti díj és a végkielégítés együttes összegét 5 534 600 forintban jelölte meg, amelyhez járult a 10 000 000 forint sérelemdíj iránti igény.

[21] *Az alperes ellenkérelme* a kereset elutasítására, felperes perköltségben történő marasztalására irányult. Ennek mértékét az rÜkr. 3. § (2) bekezdése alapján kérte megállapítani azzal, hogy jogi képviselője ÁFA fizetésére köteles.

[22] A felperes elsődleges hivatkozása kapcsán előadta, hogy a felperes vonatkozásában az etikai kódex alkalmazása nem kötelező, ugyanis a felperes szakképző intézmény oktatója, így rá nem vonatkozik az etikai kódex. Az etikai kódex egyébként azért sem vonatkozna rá, mert az csak etikai vétsége esetén írja elő az eljárást, a felperes munkaviszony megszüntetésének okai azonban ennél súlyosabbak voltak. A munka törvénykönyve pedig nem teszi kötelezővé az intézkedés előtt a munkavállaló meghallgatását, kétség esetén azt kell bizonyítani, hogy eljárása megfelelt a jogszabályoknak.

[23] A felmondás érdemi vitatása körében hivatkozott arra, hogy annak indokolása világos, valós és okszerű volt, így megfelelt a törvényben meghatározott kritériumoknak.

[24] Álláspontja szerint nem helyes az, hogy jobb érdemjegyet biztosított a felperes azok számára, akik a Sportcentrumába bérletet vettek.

[25] A sérelemdíj iránti követelés kapcsán előadta, hogy az alperes nem sértette meg a felperes becsületét és jóhírnevét, megélhetését sem veszélyeztette. Az intézkedés következtében felperesnél kialakult szorongás, depresszió nem vezethető vissza az alperes magatartására, hiányzik az ok-okozati összefüggés.

[26] A kereseti követelés összecszerűsége kapcsán utalt rá, hogy a végkielégítés szempontjából csupán az alperesi jogelődnél megkezdett jogviszony kezdő dátuma, azaz 2014. szeptember 1. napja számít.

[27] Nem vitatta, hogy a két jogi képviselő általános meghatalmazással rendelkezik egyéb ügyvédi tevékenységre, amely nem foglalja magában a peres eljárásn történő képviseletet, erre az ügyre eseti meghatalmazást kaptak. A két külön jogi képviselő ellenére csak egy perköltséget érvényesített.

Az elsőfokú bíróság ítélete és jogi indokai

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 845 868 forint perköltséget, megállapította, hogy a le nem rótt 932 076 forint eljárási illeték, valamint 9 255 forint eljárási költség az állam terhén marad.

[29] Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperesnek kötelezettsége volt-e a Nemzeti Pedagógus Kar Etikái Kódexének betartására. A 2024. február 19-én hatályos Szktv. 47. § (3) bekezdése, a Puétv. 1. § (5) bekezdés és 35. § rendelkezéseit vizsgálva arra a megállapításra jutott, hogy különbség van a többcélú köznevelési intézmény szakképző intézményegységével kapcsolatban, így a Puétv. alá többcélú szakképzési intézmények oktatói, pedagógusai tartoznak. Az alperesi intézmény azonban nem többcélú közcélú/szakképző intézménynek minősül, hanem szakképző intézménynek. Az általános szakképző intézmények oktatói nem a Puétv., hanem az Szktv. hatálya alá tartoznak, így az etikai kódex etikai vétség miatti eljárása rájuk nem vonatkozik. Ezt támasztja alá a Kulturális és Innovációs Minisztérium bíróság megkeresésére adott válaszána hasonló érvelése is.

[30] Rögzítette azt is, hogy a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) rendelkezései alapján a munkáltatónak nem kell meghallgatnia az intézkedés előtt a munkavállalót, viseli azonban annak kockázatát is, hogy intézkedése nem felelt meg a jogszabályban rögzítetteknek. Mindezekre tekintettel a felperes személyes meghallgatásának elmaradása miatti alaki kifogás alaptalannak minősítette.

[31] Az Mt. 64. § (2) bekezdése és 78. § (1) és (2) bekezdése alapján vizsgálta, hogy az azonnali hatályú felmondás indokolása a világosság, valóságosság és az okszerűség követelményének megfelel-e.

[32] Rögzítette, hogy a felmondás I. indokaként felperes terhére rótt magatartásokról, amely szerint a felperes többször kérte (tanú 1)-től, hogy legyenek kettesben, csókolózzanak, valamint, hogy (tanú 2)-nek azt mondta, hogy „dugd meg a lányt, ha nem akkor majd megteszem én.” közvetlen tudomása a felperesnek, (tanú 1)-nek és osztálytársának, (tanú 2)-nek lehetett.

[33] A felperes a (tanú 1)-nek tett kijelentéseket cáfolta, míg a (tanú 2)-nek mondottak kapcsán kifejtette, hogy a kijelentésre azért nem emlékszik, mert a konditeremben állandóan szólt a zene, nagyon jó légkör alakult ki és jó kapcsolatok vannak. Azért sem emlékszik arra, hogy ez a mondat elhangzott volna, mert „itt mint férfi a fiúval, vagy a férfi a férfival viccelődünk egymással”.

[34] (Tanú 1) tanúvallomásában a munkáltatói intézkedésben foglaltakat támasztotta alá. Kifejezetten zavarta, hogy az alakja miatt megjegyzéseket kapott, ezért kezdett 11.-ben az alperes Sportcentrumába járni. Ekkor kapcsolatban állt (személy 1)-gyel, de amikor a felperes megtudta, hogy szakított barátjával elkezdett közeledni felé. Előfordult, hogy testnevelés órán kérdezte meg, hogy mikor megy a konditerembe, mert ha megy, akkor csókolózzanak, erre azonban (tanú 1) nem válaszolt. A 2024. február 7-én a konditeremben a felperes négy szemközt megkérdezte tőle, hogy mikor randiznak, mikor találkoznak, mikor ér rá. A tanú nem értette a kérdést, erre a felperes ugyanúgy megismételte azt. A felperes kijelentésre nem reagált, nem okozott neki örömet, megviselte, hogy egy nála jóval idősebb férfi próbál hozzá közeledni. Ezen a napon (tanú 2) osztálytársával megosztotta a felperes és közte lezajlott beszélgetést, mire (tanú 2) előadta a bejelentésében és a felmondásban leírtakat.

[35] (Tanú 2) tanúvallomásában nem támasztotta alá, de nem is cáfolta a munkáltatói intézkedésben foglaltakat. A tanú nem emlékezett a 2024. február 7-én történtekekre, és arra sem, hogy vele kapcsolatban a felperes bármit mondott volna. (Tanú 2) az alperesi felmondás tartalmának megismerése után, 2024. február 20-án küldött levelet a főigazgatónak a felperessel kapcsolatban, amelyben előadta, hogy nem hallott olyat, hogy a felperes bármi félreérthető mondatot is tett volna (tanú 1) felé, míg a neki mondottakat ártatlan viccelődésnek minősítette, amire a hangzavar miatt nem is emlékszik, hogy mikor volt és pontosan mi is történt.

[36] (Tanú 1) édesanyja elmondta, 2024 februárjában jelezte a lánya, hogy nem szívesen megy iskolába, mert zavarta, hogy a felperes testnevelés órán azt mondta neki, hogy nagy a feneke. Február 7-én az iskolából után este 10 órára ment (tanú 1)-ért, akit (tanú 2)-vel együtt vitt haza. Miután a kocsiba szálltak, (tanú 1) elmesélte, hogy a konditeremben a felperes azt mondta, hogy mikor fognak már randizni és azt is mondta neki, hogy hazahozná autóval. (Tanú 2) előadta, hogy neki azt mondta a felperes, hogy „bassza meg ő, mert ha nem, akkor én fogom”. A történtekek (tanú 1)-gyet megviselték, ő ezen az eseten felháborodott, másnap felhívta az osztályfőnököt, aki azt tanácsolta, hogy ő is és (tanú 1) is írják le, hogy mi történt és a levelet juttassák el az igazgatónak, aminek eleget is tettek.

[37] (Tanú 7) intézményigazgató 2024. február 9-én kapta meg (tanú 1) és édesanyja levelét, amit továbbított a főigazgatónak, de semmilyen intézkedést nem tett azokkal kapcsolatban. Megemlítette, hogy az intézményi átalakulás előtt legalább 3 esetben érkezett ilyen jellegű bejelentés a felperessel kapcsolatban, amit a szülők végül visszavontak. A levelek továbbítását követően tantestületi értekezletet hívott össze, ahol felhívta a kollegái figyelmét, hogy az ügygel kapcsolatos teljes diszkrécióra.

[38] (Osztályfőnök) (tanú 1) osztályfőnökének vallomását kirekesztette, mert a tanút saját kijelentése miatt nem tekintette teljesen elfogulatlannak

[39] (Tanú 3), (tanú 4), (tanú 5) és (tanú 6) tanúk vallomása nem támasztotta alá az alperes intézkedését. A tanúk nem hallottak arról, és nem tudtak olyan esetről, hogy a felperes bármikor is közeledett volna (tanú 1) felé, illetve, hogy a felperes az alperes által rögzített mondatokat, illetve kifejezéseket használta volna (tanú 1)-gyel szemben.

[40] A felperes becsatolta (tanú 3), (személy 1), (tanú 4), (tanú 5), (személy 2) (tanú 2), (tanú 6), (személy 3) levelét, akik kiálltak a felperes mellett, levelükkel támogatni kívánták őt.

[41] (Tanú 3), (tanú 4), (tanú 5) és (tanú 6) tanúk vallomása alátámasztotta a felperes azon előadását, miszerint (tanú 1) egyedüli lány az osztályban, zavarja a testnevelésórán, hogy át kell öltöznie, gyakorlatokat kell végeznie a fiúk előtt, (tanú 1)-et visszahúzódo, csendes lányként ismerte meg.

[42] A felek előadása és a tanúvallomások mérlegelése körében figyelembe vette, hogy a felperes által tett, kifogásolt kijelentéseket csak (tanú 1) hallotta, ezek az események négy szemközt történtek. A tanúk vallomása az alperes állítását ugyan nem támasztotta alá, de nem is cáfolta azt. Az, hogy a tanúk nem hallották a felperes (tanú 1)hoz címzett kijelentéseit, még nem jelenti azt, hogy azok ne történtek volna meg. A támogató leveleknek azért nem tulajdonított jelentőséget, mert azok az osztállyal, illetve a támogató személyekkel szembeni felperesi magatartást jellemzik, a levélírók nem tudtak a 2024. február 7-én történekről.

[43] Kifejtette, hogy (tanú 1) tanúvallomásának értékelésében nem játszott közre az a felperesi hivatkozás, hogy a tanú kapcsolati válsága miatt érzékeny lelkiállapotban volt, csendes, visszahúzódo természetű. Vallomása tekintetében kétség nem merült fel. Bizonyítottanak találta, hogy (tanú 1)-et a történekr megviselték, aznap osztályfőnökének és édesanyjának is jelezte a történeket, majd levélben azt megírták a tagintézmény vezetőnek. A 2024. február 7-i cselekményekkel kapcsolatban egységes logikai láncolatot alkotott (tanú 1) és édesanyja 2024. február 8-án kelt levele, valamint (tanú 7) tanú vallomása.

[44] Mindezekre figyelemmel a bíróság a felek előadásából és a tanúvallomásokról bizonyítottanak találta, hogy a felperes 2024. február 7-én többször kérte (tanú 1)-től, hogy legyenek kettesben és csókolózzanak. Ezzel (tanú 1)-et felzaklatta, emberi méltóságát sértette, őt ez a zaklató magatartás megviselte. Ezzel a magatartásával a felperes pedagógushoz méltatlan magatartást tanúsított, ugyanis egy tanár-diák kapcsolatba ez a fajta viselkedés, kommunikáció nem fér bele, különösen akkor, amikor a felperes tudott arról, hogy (tanú 1) egy csendes, visszahúzódo lány, aki ebben az időszakban magánéleti válságban volt, és lelki problémái miatt kineziológushoz járt, valamint korábban pszichológus segítségét is igénybe vette. Álláspontja szerint a felperesnek ezen körülményeket akkor is figyelembe kellett volna vennie, ha a kijelentéseit esetlegesen „viccnek” szánta volna.

[45] A lefolytatott bizonyítás alapján ugyanakkor nem találta bizonyítottanak azonban azt, hogy (tanú 2)-nek azt mondta volna a felperes, hogy „dugd meg a lányt, ha nem, akkor majd megteszem én”.

[46] A felmondás indokolásának II. pontja kapcsán kifejtette, hogy a felperes által hivatkozott a nemzeti köznevelésről szóló 2011 évi CXCV törvény 27. § (11) bekezdése nem támasztja alá a felperes érvelését, mert az alperes által hivatkozott esetben nem a testnevelés óra kiváltásáról volt szó, hanem arról, hogy az alperes szerint, ha valamely tanuló bérletet vásárol a felperes által üzemeltetett Sportcentrumba, úgy jobb jegyet kap.

[47] Az alperes ezen felmondási indokát nem támasztotta alá (tanú 1), (tanú 2), (tanú 5), (tanú 6) és (tanú 4) tanúk vallomása sem, akik elmondták, hogy év elején a felperes közölte, hogy aki bármilyen rendszeres legalább heti két alkalommal sportról igazolást hoz, az jobb jegyre számíthat. Ezt megtehetette akár az általa üzemeltetett Sportcentrumban, de hozhatott máshonnan is igazolást.

[48] Ezeket összességében értékelve megállapította, hogy a munkáltatói intézkedés indokolásának II. pontjában felhozott indok valóságát nem tudta azt az alperes bizonyítani.

[49] A bírói gyakorlatra hivatkozással utalt arra, hogy a felmondás több indokából annak jogszerűségéhez elegendő, ha legalább egy megfelel a törvényi követelményeknek. Ez pedig a (tanú 1)-nek megfogalmazott kérés vonatkozásában, miszerint legyenek kettesben, csókolózzanak valósnak bizonyult, az indokolás ezen része egyértelmű és világos. A felperes által tanúsított – a munkáltatói intézkedés indokolása I. pontjában rögzített – magatartás nem fér bele a tanár-diák viszonyba. Ezen kijelentéseivel pedagógushoz méltatlan magatartást tanúsított, amely okszerűen eredményezte a jogviszony felszámolását.

[50] A felmondás jogszerűsége miatt a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában nem kellett határoznia.

[51] A sérelemdíj iránti igény elbírálása körében idézte az Mt. 166. § (1) bekezdés, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1) bekezdés, 2:43. § d) pont, 2:45. § (1) és (2) bekezdés, valamint 2:52. § (1) és (2) bekezdés rendelkezéseit.

[52] A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy az alperes intézkedése valós tényeken alapult, így az nem szolgálhat alapul a felperes azon egészségkárosodásának és jóhírnév, becsület iránti sérelmének, amelyet a „valótlan cselekménnyel, munkáltatói állításokkal” támasztott alá.

[53] A jóhírnév és becsületsértés körében azt a körülményt is vizsgálta, hogy ha valós az a cselekmény, amelyet a felperesnek tulajdonított az alperes, annak elterjedése a közösségen belül felróható-e az alperesnek, és ez alkalmas-e a felperes becsület és jóhírnevének sérelmére.

[54] (Tanú 1), (tanú 8) tanúk vallomása alapján nem találta megalapozottnak, hogy az alperesnek felróható volna az, hogy más is tudomást szerzett a felperes munkaviszony megszüntetésének következményeiről.

[55] (Tanú 2) tanúnak a felmondást a felperes mutatta meg, (tanú 3) tanúnak pedig a felperes mesélte el, hogy mi van a munkáltatói intézkedés indokolásában, továbbá előadta azt is, hogy (település 1)-en 1-2 héten belül elterjedt, hogy a felperes munkaviszonya hogyan szűnt meg.

[56] (Tanú 4), (tanú 5), (tanú 6) tanúk vallomása szerint beszédtema volt az iskolában a felperes esete, az osztályfőnök a felperes munkaviszonyának megszüntetése kapcsán beszélt arról, hogy mi fér bele egy tanár-diák viszonyba.

[57] A jóhírnév és becsület megsértését egyrészt azért nem találta megalapozottnak, mert valós volt a munkáltatói intézkedés indoka, másrészt azért, mert nem nyert bizonyítást hogy az alperes terjesztette el a városban, illetve közvetlen környezetében azt, hogy a felperes munkaviszonya miért került megszüntetésre. (tanú 7) kifejezetten kérte a tanárokat, illetve (osztályfőnök) osztályfőnök a diákokat, hogy erről senkinek ne beszéljenek.

[58] Mindezek alapján a felperes sérelemdíj iránti keresete is alaptalannak bizonyult.

[59] A perköltség igény kapcsán kifejtette, hogy az eljárásban eljáró két jogi képviselő peres eljárás vitelére szóló meghatalmazása csatolásra került, dr. Takács Ildikó vonatkozásban elfogadta, hogy az általános meghatalmazás nem terjed ki a peres ügyek vitelére, ezért az alperes meghatalmazásai és eljárása megfelelt a Pp. 64. § (2) bekezdésében foglaltaknak. Nem tekintette jogellenesnek, hogy az alperes külön meghatalmazást ad az általános meghatalmazáson kívül a peres eljárásban a képviselőre, amiért a jogi képviselőt díjazás illeti meg. A díjazás mértéke pedig a felperes által meghatározott pertárgyértékhez igazodott, amit megalapozottnak talált.

A fellebbezés és az ellenkérelem

[60] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása és az alperes összecszerűen megjelölt keresete szerinti magasztalása; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása; harmadlagosan az alperes részére megállapított perköltség összegének „lényeges” mérséklése érdekében. Kérte továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását, amelynek mértékét a csatolt költségjegyzék szerint kérte megállapítani.

[61] Az ítéltáblától gyakorolni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdés a)-e) pontjaiban jelölte meg.

[62] Fenntartotta, hogy a felperes esetében alkalmazandó lett volna Nemzeti Pedagógus Kar Etikai Kódexe és az etikai eljárás szabályai, amit az alperes nem tartott be. A felperest a jogviszony megszüntetéséig nem hallgatta meg, védekezésre sem adott lehetőséget, ezért a felmondás jogellenes.

[63] Hivatkozott arra, hogy a (tanú 1) kapcsán elfogadott tényállásban rögzített felperesi magatartásokat (tanú 1)-en kívül semmilyen érdektelen tanúvallomás vagy más bizonyíték nem támasztotta alá, azok megtörténtét vitatta.

[64] A felmondásban (tanú 2)-nek tett közlést az elsőfokú bíróság maga sem találta megalapozottnak, amelynek indoklásával nem ért egyet, de azt támadni nem kívánja.

[65] Előadta, hogy (tanú 1) levele alapján a felmondást megelőző 3 évvel tette a testméretére utaló kijelentést, ugyanakkor nem vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a levél szerint a felperes 2023 szeptemberétől „hiányolta a felperes buráját”. A kijelentés pontos időpontjának hiányában az Mt. 78. § (2) bekezdés szerinti határidő nem került betartásra.

[66] Hivatkozott arra, hogy (tanú 1) levele szerint 2024. február 7-én azt mondta a felperes az iskolában, hogy „jó, akkor csókolózzunk” ha elmegy edzésre. Órái után ennek ellenére (tanú 1) elment nem máshova, mint a felperes edzőtermébe, ahol legalább egy órát edzett.

[67] A levélében megjelenő áldozat érzés nyilvánvalóan összefügg azzal, hogy egyedüli lány volt az osztályban, nem szeretett átöltözni, testnevelésből hármas érdemjegye volt, amely probléma megoldására sem az alperes, sem a lány anyja nem látott lehetőséget.

[68] Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete említést sem tesz arról, hogy (tanú 1) korábbi udvarlója ebben az időszakban szakított vele, ami a lányt lelkiekben rendkívüli mértékben megzavarta, főigazgatói szintig mindenki tudta, hogy emiatt pengével, késsel vagdosta magát, kineziológushoz, pszichiáterhez, pszichológushoz járt, amit a tanúvallomások is alátámasztottak. Ezen tényállási elemre, az elsőfokú bíróság bizonyítékot nem szerzett be, (tanú 1)-et szavahihető tanúnak látta, nem értékelte azonban a (személy 1) okiratba foglalt vallomásában előadottakat, miszerint a lány felnőtt társkereső oldalon kezdett ismerkedésbe, álnéven őt is zaklatta. Az alperes a lány mentális állapotának tisztázására, igazmondásának kivizsgálására szakértőt, pszichiátert, pszichológust nem volt be. Felperes ellen alperes büntetőeljárást nem kezdeményezett.

[69] Nem derült ki, hogy a bíróság mi alapján értékelte (tanú 1)-et csendes, visszahúzódo személyiségnek, hogyan és milyen módon jutott arra a következtetésre, hogy a tanúk vallomása nem támasztotta alá, de nem is cáfolta az alperes állítását.

[70] Az elsőfokú bíróság a felperes felelősségét (tanú 1), az édesanyja, aki hozzátartozóként értelemszerűen elfogult volt és (tanú 7) tagintézmény igazgató vallomására alapította. Az igazgató kapcsán kifejtette, hogy közte és a felperes között több évtizedre visszanyúló ellentét áll fent, korábbi szakmai vitájukat a Kulturális és Innovációs Minisztérium a felperes álláspontját alátámasztva oldotta fel. Az igazgató, mint az alperesi tagintézmény vezetője, érdekelt volt a per kimenetelében, így tőle sem volt elfogulatlan tanúvallomás elvárható. Ez alapján nem lett volna elfogadható az igazgató korábbi, kivizsgálatlan esetekre vonatkozó megjegyzése sem. Súlyosan törvénysértőnek minősítette az ítélet azon megállapítását, miszerint egységes logikai láncolatot alkotott a 2024. február 7-i cselekményekkel kapcsolatban (tanú 8) és (tanú 1) 2024. február 8-án kelt levele, valamint (tanú 7) tanú vallomása. Ez álláspontja szerint a felmondásban közölt indokok tilalmazott bővítése. A felmondás nem hivatkozott a korábbi felperesre érkezett panaszokra.

[71] A bíróság figyelmen kívül hagyta (tanú 4), (tanú 2), (tanú 6) és (tanú 5) tanúk 2024. április 3-i levelét, amely szerint az április 3-i testnevelés óra előtt azzal viccelődött pár osztálytársuk (tanú 1)-gyel, hogy előadhatná, hogy (személy 3) testnevelő tanár is kikezdett

vele, hátha őt is kirúgják, amin (tanú 1) egészen jót nevetett, ebből látszik, hogy a felperest alaptalanul rúgták ki. Szintén figyelmen kívül hagyta a munkakörben őt váltó (személy 3) okirati vallomását (tanú 1)-nek a február 22-i testnevelés óráról, lelki okokból történő távozásá kapcsán.

[72] Mindezek alapján a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes marasztalását, mivel nem nyert bizonyítást a felperes terhére (tanú 1)-gyevel szemben tanúsított magatartás.

[73] Amennyiben erre nem lát módot az ítéltábla, a súlyos pervezetési hibákra és az okszerűtlen mérlegelésre figyelemmel kérte az ítélet hatályon kívül helyezését.

[74] A személyiségi jogsértés és a sérelemdíj iránti követelése kapcsán az elsőfokú eljárásban előadottakat fenntartotta, előadta továbbá, hogy nemcsak egészségi állapota sérült, de magánélete is válságba jutott, hosszú élettársi kapcsolata megszakadt. Elhelyezkedni az alperes megbélyegző intézkedése miatt a jövőben sem tud a pedagógusi pályán. Objektív bizonyítékok hiányában, téves és okszerűtlen mérlegelés alapján állapította meg a felperes felelősségét.

[75] A felperes eltávolításának híre nemcsak (település 1)-en, de (település 2)-n és (település 3)-on is hírértékű volt. Ezen híresztelések miatt, az intézkedés tényleges megismerésének igényével fordultak a felpereshez, nem a felperes híresztelte azt.

[76] A felperes egészségsérelmét a bíróság nem tette a bizonyítási eljárás anyagává, magánéleti válságát meg sem említette ítéletében.

[77] Mindezek alapján indokolt az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása, a felperes keresete szerinti 10 000 000 forint sérelemdíj megállapítása, amelynek meghatározása során kérte figyelembe venni, hogy a felperes 51 éves, vele szemben munkáltatói eljárás korábban nem volt, egészségi állapota és kora miatt elhelyezkedni nem tud, képzettségének megfelelő munkakör a lakóhelyén nincs.

[78] A perköltség rendelkezés kapcsán sérelmezte, hogy az ítéletből nem derül ki, a két jogi képviselő közül kinek van általános meghatalmazása és az valójában mire terjed ki. Az általános meghatalmazás csatolására irányuló felperesi indítványt az elsőfokú bíróság indokolás nélkül mellőzte. A pertárgyérték 5 %-ában megállapított ügyvédi munkadíjat semmilyen bizonyítékkal és indokkal nem támasztotta alá, nem derül ki, hogy a megállapított díj a tényleges jogi munkával hogyan áll arányban. Hat tárgyalásból egy alkalommal egyáltalán nem képviselték az alperest, további két alkalommal csak az egyik jogi képviselő járt el. A megállapított perköltség indokolatlanul eltúlzott, a felperes csekély jövedelemmel rendelkezik, ezért indokolt a perköltség leszállítása.

[79] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét az rÜkr. 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján kérte megállapítani, azzal, hogy a jogi képviselő ÁFA körbe nem tartozik.

[80] Előadta, hogy a hivatkozott etikai kódex az alperesre nem vonatkozik, így annak rendelkezései nem kerültek megsértésre, az alperesnek nem volt meghallgatási kötelezettsége az intézkedés előtt.

[81] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a fellebbezésben hiányolt vallomásokat, bizonyítékokat megfelelően értékelte, abból helyes jogi következtetésre jutott.

[82] A sérelemdíj kapcsán a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

[83] A perköltség kapcsán hivatkozott arra, hogy a felperes nem jelölte meg, hogy az általános meghatalmazás milyen módon befolyásolná a perköltséget, amely eltúlzottnak sem minősül.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[84] A fellebbezés alaptalan.

[85] Az ítéltábla az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, arra a peres felek maguk sem hivatkoztak, így felülbírálati jogkörének Pp. 370. § szerinti korlátai között járt el. E rendelkezés (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ez azt jelenti, hogy a Pp. 371. § (1) bekezdésében foglaltak miatt korlátnak minősül – egyebek mellett – hogy a fellebbező fél milyen konkrét döntést kér a másodfokú bíróságtól tekintetben, hogy az mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét és ezt milyen okból tegye, továbbá, hogy a fellebbező milyen anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést jelöl meg fellebbezése alapjául. Azzal tehát, hogy a fellebbező milyen határozott kérelmet és milyen indokkal ad elő, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért felülbírálat tárgyát és körét. Emellett lényeges korlátot jelent az is, hogy a Pp. 369. §-a meghatározza, a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható.

[86] Elsőként az ítéltáblának az alperes másodlagos fellebbezési kérelme alapján azt kellett vizsgálnia, hogy szükség van-e az elsőfokú bíróság ítéletének mérlegelhető hatályon kívül helyezésére. Bár az alperes erre irányuló fellebbezési kérelmét másodlagosként terjesztette elő, a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfogalmazásából következően az ügy érdemében történő döntésre akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú bíróság ítélete hatályon kívül helyezésének a Pp. 379–381. §-aiban írt esetei nem állnak fenn. A hatályon kívül helyezés iránti kérelem elbírálása tehát a Pp. ezen rendelkezéséből következően szükségszerűen megelőzi az érdemi döntést.

[87] Bár a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését a Pp. 384. § (2) bekezdés b) pontja alapján kérte, amelyre a Pp. 383. § (1) bekezdése nem utal, azonban ez a jogszabályi rendelkezés is az előbbi eredményre vezet a fellebbezési kérelmek vizsgálatának sorrendje tekintetében az alábbiak miatt.

[88] A Pp. 384. § (1) bekezdése egyértelműen szabályozza, hogy az anyagi pervezetési hibája önmagában nem vezethet az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezéséhez, ennek következtében az anyagi pervezetési hiba csak a Pp. 384. § (2) bekezdés b) pontjában írt feltételek fennállása esetén eredményezheti a hatályon kívül helyezést.

[89] A Pp. 384. § (2) bekezdés b) pontja az anyagi pervezetéssel összefüggő felülbírálati jogkör keretében teszi lehetővé a másodfokú bíróság számára, hogy a Pp. 369. § (4) bekezdésében meghatározott felülbírálati jogkörének gyakorlását követően az ítéletet hatályon kívül helyezze. Ezt a lehetőséget azonban csak arra az esetre tartja fenn, ha az ügy érdemében az a) pont alapján dönteni nem lehet. Az a) pont szerint azonban a másodfokú bíróság a 369.§ (4) bekezdésében meghatározott felülbírálati jogkörének gyakorlását követően az ügy érdemében a rendelkezésre álló adatok alapján a Pp. 383. § szerint dönt akkor is, ha a fél nyilatkozata és az elsőfokú eljárás szükség szerinti kiegészítése folytán az elsőfokú eljárásnak az ügy érdemi eldöntését befolyásoló hibája orvosolható [384. § (2) bekezdés a) pont ab) alpont]. Az előbbi jogszabályi rendelkezések alapján tehát anyagi pervezetési hiba esetén elsődleges az ügy érdemében történő döntés, szükség szerint az elsőfokú eljárás hibájának orvosolásával és csak ezek lehetetlensége esetén kerülhet sor az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére.

[90] Mindezek előrebocsátása után az ítéltábla a következőket hangsúlyozza: anyagi pervezetési hiba az elsőfokú bíróság részéről nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság a 2024. szeptember 30-án megtartott tárgyaláson az Mt. 64. § (2) bekezdésének megfelelően tájékoztatta a peres feleket arról, hogy az alperes, mint nyilatkozattevő bizonyítási érdekét képezi a felmondás indokai világosságának, valóságának és okszerűségének bizonyítása.

[91] Anyagi pervezetési hiba hiányában a 369. § (4) bekezdés szerinti eljárás lefolytatása nem vált szükségessé, így az erre alapított Pp. 384. § (2) bekezdés b) pontja szerinti hatályon kívül helyezésnek sem volt helye.

[92] A Pp. 381. §-át a felperes fellebbezésében ugyan nem nevesítette, de a hatályon kívül helyezés iránti kérelme indokaként utalt az elsőfokú bíróság okszerűtlen bizonyítékértékelésére. A Pp. 381. §-ának alkalmazására akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú bíróság az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárási szabálysértést követett el, amelynek orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű és emiatt szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése. Ugyanakkor az erre irányuló fellebbezési kérelem kapcsán is irányadóak a Pp. 371. § rendelkezései vonatkozásában korábban már előadottak, azaz, hogy a döntés korlátját képezi az, hogy azt milyen okból kéri a fellebbező.

[93] A felperes fellebbezésében az eljárási szabálysértést a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésében jelölte meg, az ügy érdemére kihatást abban jelölte meg, hogy az okszerű mérlegelést betartva a keresete szerinti döntést kellett volna hozni. Az orvosolhatatlansággal

és az elsőfokú eljárás megismétlésével kapcsolatban pedig mindösszesen arra hivatkozott, hogy ezt arra az esetre kéri, ha a megváltoztatásra nem látna alapot a másodfokú bíróság.

[94] Az ítéltáblának tehát a fellebbezés korlátaira figyelemmel e hivatkozások vonatkozásában kellett azt vizsgálnia, hogy azok megalapozzák-e a Pp. 381. §-ában foglalt konjunktív feltételeket. Hangsúlyozandó, a konjunktív feltételek akár egyikének hiánya is kizárja a Pp. 381. § alkalmazásának lehetőségét.

[95] A konjunktív feltételek közül a másodfokú eljárásban orvosolhatatlanságot és az elsőfokú eljárás megismétlésének szükségességét a felperes nem tudta meggyőző indokkal alátámasztani, önmagában csak az, hogy az ítélet megváltoztatásra a bíróság nem lát alapot, e feltételnek nem felel meg. Ez pedig a fent kifejtettek szerint önmagában akadályozza az ítélet Pp. 381. §-a alapján történő hatályon kívül helyezését.

[96] Az előbbieket miatt nincs jelentősége a további feltételek teljesülésének, azonban azokkal kapcsolatban az ítéltábla megjegyzi az alábbiakat:

[97] A bizonyíték-mérlegelő tevékenységet és az abból levont jogi következtetést, – amelyet a Pp. 279. § (1) bekezdése szabályoz – a másodfokú bíróság nem a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti eljárásjogi, hanem a Pp. 369. § (3) bekezdés szerinti anyagi jogi felülbírálat keretében vizsgálhatja az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem esetén. Miután a felperes anyagi jogi felülbírálatot is lehetővé tevő tartalmú fellebbezési kérelmet is előterjesztett, az ítéltábla az anyagi jogi felülbírálat körében vizsgálta az elsőfokú bíróság fellebbezésben sérelmezett bizonyíték-mérlegelési tevékenységét.

[98] Olyan további eljárási szabálysértést pedig az ítéltábla nem észlelt [Pp. 370. § (3) bekezdés], amely a Pp. 381. § szerinti mérlegelhető hatályon kívül helyezést tette volna szükségessé. Mindezek okán a felperes hatályon kívül helyezésre irányuló másodlagos fellebbezése alaptalan volt.

A felmondás jogellenessége tárgyában

[99] A felperes fellebbezésében az anyagi jogi felülbírálat keretében a Pp. 369. § (3) bekezdésében szereplő valamennyi felülbírálati jogkört megjelölte, ugyanakkor fellebbezése szabadszöveges indokolása alapján a felmondás jogellenességének megállapítását lényegében két indokra alapította, egyrészt az álláspontja szerint alkalmazandó etikai eljárás szabályainak megszegésére, másrészt pedig a felmondás indokolásának valótlanágára, mivel vitatta a terhére rótt pedagógushoz méltatlan magatartás tanúsítását az ítéletben megállapított (tanú 1) tanuló vonatkozásában.

[100] Az ítéltábla az etikai kódex kapcsán osztja az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtetteket, amely szerint az alperes, mint általános szakképző intézmény oktatóira a Puétv. 1. § (5) bekezdése alapján a törvény hatálya nem terjed ki, az alperes nem a Puétv., hanem az Szkvt. hatálya alá tartozik, így az etikai kódex etikai vétség miatti eljárása rá nem vonatkozik.

[101] Lényeges ugyanakkor kiemelni, hogy a felperes terhére az alperes nem etikai vétséget, hanem az Mt. 78. § (1) bekezdése szerinti azonnali hatályú felmondást megalapozó munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség szándékos és egyben jelentős mértékű megszegését róta fel, amely okszerűen vezetett a jogviszony azonnali hatállyal történő megszüntetéséhez.

[102] Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság azt a körülményt is, hogy az Mt. a munkaviszony megszüntetéséhez nem teszi kötelezővé a munkavállaló meghallgatását, annak elmaradása miatt a felmondásban felhozott indokok esetleges valótlanúsága azt a következményt vonhatja maga után, hogy a munkaviszony megszüntetése jogellenes lesz. Így tehát a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos alaki kifogás nem volt alapos.

[103] A felperes fellebbezésében az azonnali hatályú felmondás jogellenessége körében lényegében az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelési tevékenységét támadta, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság (tanú 1) és édesanyja, valamint (tanú 7) tanúvallomása alapján okszerűtlenül jutott arra a következtetésre, hogy a felperes elkövette a terhére rótt kötelezettségzegéseket, ugyanakkor hivatkozott arra is, hogy bizonyos bizonyítékokat az elsőfokú bíróság egyáltalán nem értékelt.

[104] A Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást az anyagi jogi felülbírálat során akkor érintheti, ha a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősíti. A mérlegelés akkor okszerűtlen, ha az ítéletben rögzített tényállás iratellenes, illetőleg ha az elsőfokú bíróság az adott bizonyítékok alapján nem juthatott volna az általa elfogadott következtetésre, vagyis a tényállás megállapítása során logikai hibát vétett. Nem elégséges azonban az okszerűtlen mérlegelésre általánosságban hivatkozni, konkrétan meg kell jelölni, hogy a bíróság milyen bizonyítékból vont le okszerűtlen következtetést, illetve milyen bizonyítási hiányosságok miatt nem tekinthető az ítélet megalapozottnak.

[105] A felperes fellebbezésében e körben lényegében hivatkozott arra, hogy a terhére rótt kötelezettségzegést – ahogy azt az elsőfokú bíróság ítélete is tartalmazza – kizárólag a közte és (tanú 1) között zajlott beszélgetések támasztják alá. Ugyanakkor sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság (tanú 1) tanúvallomásának értékelése kapcsán figyelembe vette (tanú 1) édesanyjának tanúvallomását és levelét, valamint (tanú 7) tagintézmény vezető tanúvallomását is. (Tanú 1) édesanyja vonatkozásában hivatkozott arra, hogy (tanú 1) hozzátartozójaként nyilvánvalóan elfogultnak tekintendő, míg (tanú 7) vonatkozásában pedig arra, hogy egyrészt érdekelt a felmondás jogszerűségének megállapításában, másrészt korábban személyes konfliktus volt közöttük. Az általa hivatkozott, ellene irányuló hasonló jellegű bejelentések miatti eljárások pedig a felmondás indokolásának kiszélesítését jelentik.

[106] (Tanú 1) tanú szavahihetőségét pedig lényegében azért vitatta, mert a tanú egyedüli lánygyermekként járt a fiú osztályba, problémát jelentett számára a testnevelés órákon történő átöltözés és az azon való szereplés, valamint a történeteket megelőzően szakított korábbi párkapcsolatával, amely miatt mentálisan labilissá vált, korábbi párját is zaklatta, magát késsel, pengével vagdosta.

[107] Az előbbi hivatkozások miatt rámutat az ítéltábla, a bizonyítékok értékelése során mérlegelési körbe vonható a tanú elfogultságára utaló adat, amelynek azonban csak akkor tulajdonítható jelentőség, hogy ha a vallomás belső tartalmi jellemzői (pl. hangulati túlfűtöttsége, belső ellentmondás) vagy egyéb bizonyítékokkal való összevetés eredménye kétségeket eredményez a vallomás hitelessége felől. A bírói gyakorlat szerint önmagában az a körülmény, hogy a felperesnek konfliktusos viszonya volt a tanúval, vagy egyébként a tanú az alperes alkalmazásában áll, még az elfogultságot nem alapozhatja meg, ez okból önmagában a tanú teljes vallomásának kirekesztésére nem kerülhet sor, ez azonban nem zárja ki annak lehetőségét, hogy egyes kérdésekben tett előadásait – más peradatokkal összevetés eredményeként – ne lehetne figyelmen kívül hagyni.

[108] Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen rögzítette, hogy az ügyben kulcsfontosságú tanúvallomást megtett (tanú 1) szavahihetősége a lefolytatott bizonyítási eljárás során nem dőlt meg. Önmagában az a körülmény, hogy a tanú egyedüli lánygyermekként nem érezte magát kényelmesen fiú társai között a testnevelés órán vagy párkapcsolatának megszakadása miatt érzelmi válságba került, még nem eredményezhet megalapozott kétséget vallomásnak hitelessége felől. A vallomásában előadottak hitelessége körében nyomatékkal kell értékelni azt a körülményt, hogy a tanú az esemény 2024. február 7-i megtörténtét követően arról osztályfőnökének, majd édesanyjának egyből beszámolt, erről írásban nyilatkozatot is tett a tagintézmény igazgatója, (tanú 7) felé.

[109] (Tanú 1) tanú szavahihetőségének megdöntésére nem lehet alkalmas a (személy 1)-gyel szemben tanúsított magatartása, mint ahogy az a körülmény sem, hogy a fellebbezésben is előadott 2024. április 3-i testnevelés óra előtti viccelődés keretében a tanú milyen magatartást tanúsított. Önmagában pedig a tanú zaklatott lelkiállapota az azt esetlegesen alátámasztó (személy 3) testnevelő tanár és a diáktársak nyilatkozata fényében sem vezet oda, hogy a tanú szavahihetetlennek minősülne.

[110] (Tanú 1) édesanyja kizárólag a lánya által elmondottakat adta elő, illetve azt, hogy lánya 2024. február 7-én személyesen adta elő számára a történeteket. (Tanú 1) tanúval fennálló hozzátartozói minősége önmagában szintén nem alapozza meg az előbbi tanú elfogultságát.

[111] (Tanú 7) tanúvallomása vonatkozásában az, hogy az alperes alkalmazásában áll még nem alapozza meg a vallomások köréből történő kirekesztését. Ugyanakkor valóban helytállóan hivatkozott a felperes fellebbezésében arra, hogy a felperessel szemben tett esetleges hasonló tartalmú bejelentések – tekintettel arra, hogy azokat a felmondás nem tartalmazza – a jelen ügy elbírálása során jelentőséggel nem bírhatnak.

[112] A fentiek fényében a felperes fellebbezésében megjelölt bizonyítékok értékelésével kapcsolatos kifogások nem vezethettek arra az eredményre, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlenül értékelte az adott bizonyítékokat, így a felperes hivatkozásaival nem tudta cáfolni, hogy az elsőfokú bíróság juthatott arra a ténymegállapításra, hogy a felperes részéről (tanú 1) irányába elhangzottak a felmondásban foglalt kijelentések. Az elsőfokú bíróság tehát a perben jelentős tényeket a felek tényállításának és a perben tanúsított magatartásának, valamint a per során megismert bizonyítékoknak, így a rendelkezésre álló tanúvallomásoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében

történő értékelése alapján az okszerűség követelményét nem sértő módon állapította meg [Pp. 279. § (1) bekezdés], ezért a tényállás módosításának vagy kiegészítésének nem volt helye.

[113] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás módosítására a fentiekben kifejtettek miatt nem kerülhetett sor, az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör keretében azt kellett, hogy vizsgálja, hogy a megállapított tényállásból eltérő jogi következtetés levonható-e.

[114] Ez a jelen perbeli esetben azt jelenti, hogy a tényállásban megállapított magatartás vonatkozásában azt kellett vizsgálni, hogy az okszerűen vezetett-e a munkaviszony azonnali hatállyal történő megszüntetéséhez.

[115] A felperes fellebbezésében az okszerűség körében érdemi nyilatkozatot nem tett, az elsőfokú bíróság e körben kifejtett jogi indokaival az ítéltábla is egyetértett.

[116] Tekintettel arra, hogy a tényállásban leírtak megváltoztatására nem kerülhetett sor, a felmondási indok okszerűsége kapcsán pedig értékelhető részletes érvelés nincs, az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a jogi következtetésre, hogy a felperes azzal, hogy az osztályába járó 18 év alatti diáklánytól azt kérte, hogy legyenek kettesbe, csókolózzanak, pedagógushoz méltatlan magatartást tanúsított, hiszen az ilyen tartalmú kommunikáció a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség jelentős mértékű megszegésének minősül, amelyet kizárólag szándékosan lehet elkövetni.

[117] Helyesen jutott tehát az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes az azonnali hatályú felmondás jogellenességét nem tudta bizonyítani, így kereseti kérelme a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményének levonása körében nem minősülhet alaposnak.

A sérelemdíj tárgyában

[118] A felperes keresetében továbbá egészséghez, becsülethez és jóhírnévhez fűződő nevesített személyiségi jogai megsértése okán 10 000 000 forint sérelemdíj iránti követelést terjesztett elő.

[119] Az Mt. 9. § (1) bekezdése alapján a felperes sérelemdíj iránt előterjesztett igényére figyelemmel a törvény eltérő rendelkezése hiányában a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42–2:54. §-át kell alkalmazni azzal, hogy a Ptk. 2:52. § (2) és (3) bekezdése, valamint 2:53. §-a alkalmazásakor az Mt. kártérítési felelősségre vonatkozó szabályai az irányadók.

[120] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése értelmében a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése a sérelemdíj összecszerűségének a meghatározásához az eset összes körülményének figyelembevételét írja elő a bíróságok

számára azzal, hogy különösen a jogsértés súlya, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatása kap jelentőséget. A sérelemdíj összecszerűségének meghatározásakor figyelembe kell venni, hogy a sérelemdíj mint a személyiségi jogsértés egyik lehetséges szankciójának a funkciója kettős: egyrészt az okozott hátrány kompenzációjaként a jogsértő és a személyiségi jogában sértett személy viszonyában kifejezett anyagi kárpótlás, másrészt emellett magánjogi büntetésnek is tekintendő a hasonló jogsértések megelőzésének céljával (Kúria Pfv.IV.20.464/2018/8. szám). Mindezen körülmények együttes figyelembevételével kell az adott esetben a fél javára megítélhető sérelemdíj mértékét meghatározni.

[121] A felperes a személyiségi jogok megsértését arra alapította, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt átélt trauma miatt egészséghez fűződő személyiségi jogának sérelmét valósította meg. Ugyanakkor azzal, hogy a felmondásban foglalt nyilvánosságra jutásával sérült a becsülethez és jóhírnévhez fűződő személyiségi joga is.

[122] Lényeges ugyanakkor rögzíteni azt a körülményt, hogy a személyiségi jog megsértése jogellenes magatartással valósulhat meg. Tekintettel arra, hogy a felperes nem tudta eredményesen bizonyítani, hogy a munkaviszony azonnali hatállyal történő megszüntetése jogellenes lenne, így hiányzik az alperes részéről az a jogellenes magatartás, amely a személyiségi jogsértés megállapításához elengedhetetlenül szükséges. Jogellenes magatartás hiányában tehát személyiségi jogsértés nem állapítható meg.

[123] A becsület és a jóhírnév megsértése kapcsán az ítéltábla rámutat, hogy a Ptk. 2:45. § (1) bekezdése alapján a becsület sérelme különösen más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítással, míg a jóhírnév megsértése más személyre vonatkozó és a személyt sértő valótlan tény állításával vagy híresztelésével, illetve a valós tény hamis színben történő feltüntetésével valósulhat meg. A tény a való világ része, annak valamely objektív – az emberi tudattól független – mozzanata, a múltban létezett, vagy a jelenben létező, értékelhető jelenség, állapot, esemény, történés, vagy cselekvés. A vélemény ezzel szemben szubjektív kategória, valamely tényre vonatkozó állásfoglalás, értékítélet, következtetés. A tény valósága bizonyítható vagy cáfolható, ezzel szemben a véleménnyel lehet azonosulni vagy attól elhatárolódni, de ahhoz a valóság kritériuma nem kapcsolható (hasonlóan: Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.746/2010/2.). Ez azt is jelenti, hogy valamely tényállítás nem minősülhet egyidejűleg véleménynyilvánításnak is, következésképpen ugyanazon közlés kapcsán nem valósulhat meg egyben a becsülethez és a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértése.

[124] Az így szükségképpen elkülönülő jogsértések miatt lényeges a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása, ami az ún. bizonyíthatósági teszt alapján történhet: az a közlés, amelynek valósága vagy valótlansága bizonyítható, tényállítás; amelynek valóságtartalma nem bizonyítható, az véleménynyilvánítás.

[125] Jelen esetben a felperes által hivatkozott azon körülmény, miszerint a felmondásban foglalt indokok szűkebb és tágabb környezetében ismertté váltak, véleménynyilvánításnak nem, csak tényállításnak minősülhet. E személyiségi jog megsértésének megállapításához azonban a jogellenességén túl az kellett volna, hogy a felperes bizonyítani

tudja, hogy az alperes részéről valótlan tény állítása, híresztelése vagy valós tény hamis színben történő feltüntetése valósult meg.

[126] Helytállóan foglalt állást azonban az elsőfokú bíróság atekintetben, hogy az alperes részéről állítás, híresztelés, vagy feltüntetés a felperes jogviszonyának megszüntetése kapcsán nem történt. Az alperesi tagintézmény vezetője kifejezetten kérte a dolgozókat, hogy a felperes munkaviszonyának megszűnése körében információt ne szolgáltatassanak, és ugyanígy járt el az érintett osztály osztályfőnöke is a diákok irányába. Az elsőfokú bíróság a felperes fellebbezésével szemben nem azt állapította meg, hogy a felperes híresztelte volna el a felmondás indokait, csupán azt a nem vitatott tényt rögzítette, hogy a felperes a felmondás okairól (tanú 2)-t és (tanú 3)-t bizonyosan maga tájékoztatta.

[127] Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a megállapításra, hogy a becsület és jóhírnév, mint nevesített személyiségi jogok megsértése sem nyerhet megállapítást.

A perköltség tárgyában

[128] A felperes fellebbezésében sérelmezte továbbá az elsőfokú eljárásban megállapított perköltséget, hivatkozván arra, hogy az eljáró jogi képviselők általános meghatalmazással is rendelkeznek az alperestől, valamint, hogy annak összegszerűségét az elsőfokú bíróság nem indokolta meg megfelelően.

[129] A Pp. 80. §-a alapján perköltségnek minősül a félnél – a perben vagy azt megelőzően – a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült költség, ideértve a bíróság előtt történő megjelenéssel szükségképpen felmerült keresetkiegészítést is.

[130] A perköltség gyűjtőfogalom, amely magában foglalja a jogi képviselő díját is. Önmagában az a körülmény, hogy az alperes képviseletében eljáró jogi képviselők általános meghatalmazással is rendelkeznek nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az adott egyedi peres ügy viselésére a Pp. 64. § (1) bekezdése szerinti eseti meghatalmazással is eljárjanak. A perköltség vonatkozásában nem a meghatalmazás általános vagy eseti jellegének, hanem annak van jelentősége, hogy a fél saját döntése alapján perbeli képviseletéhez jogi képviselőt vett igénybe, amiért jogosult a jogszabály szerint az ügyvédi munkadíj felszámítására.

[131] A perköltség mértékét a per megindulásakor hatályban lévő rÜkr. rendelkezései alapján a peres felek kétféleképpen határozhatták meg, egyrészt a felek között létrejött megbízási szerződésben meghatározott mértékben, másrészt pedig a pertárgyértékéhez igazodóan. Az előbbi elszámolási mód tipikus formája, amikor a megbízási szerződésben percselekmények teljesítéséért, vagy az elvégzett munkaórákért határoznak meg díjazást. Ebben az esetben a díj felszámításához és annak megítéléséhez szükséges, hogy a perköltség felszámítása kapcsán tételesen előterjesztésre kerüljenek az egyes perbeli cselekmények, az azok után járó óradíjak és az adott cselekmény teljesítésére fordított időtartamok.

[132] Ezzel szemben a pertárgyértékéhez kötött ügyvédi munkadíj esetében nem az eljárás időtartamának, a beadványoknak, az egyes perbeli cselekmények, hanem kizárólag a pertárgy értéknek van jelentősége. A hivatkozott rÜkr. 3. § (6) bekezdése a bíróság számára lehetőséget biztosít, hogy a munkadíj összegét mérsékelje, erre azonban a jogszabály rendelkezése alapján kizárólag indokolt esetben és akkor van lehetőség, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[133] Jelen esetben az ítéltábla az előterjesztett pertárgyértéken alapuló ügyvédi munkadíj mérséklésére nem látott indokot. A felperes 15 000 000 forint összeget meghaladó követelést terjesztett elő az alperessel szemben, ennek során felmondási jogellenességét, valamint személyiségi jogai megsértését hivatkozta. Kereseti kérelme a perfelvételi szakban több alkalommal is módosításra került, az ügyben pedig 7 db tárgyalásra került sor, amelyeken széleskörű tanúbizonyítás történt.

[134] Mindezeket összességében értékelve az ítéltábla álláspontja szerint a pertárgyértékhez igazodó, annak 5 %-os mértékét elérő ügyvédi munkadíj eltúlzottnak nem tekinthető. Annak az rÜkr. 3. § (6) bekezdésében rögzített mérséklés feltételei nem állnak fenn.

[135] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[136] A felperes fellebbezése teljes egészében alaptalan lett, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a jogi képviselővel eljáró alperes ügyvédi munkadíjának megfizetésére, amelynek mértékét – az alperes kérelmére figyelemmel – az rÜkr. 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) bekezdés, 4/A. § alapján a fellebbezési pertárgyérték alapján 388 365 forintban állapított meg, amely összeget ÁFA terhel.

[137] A felperest megillető munkavállalói költségkedvezmény folytán a feljegyzett másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad [Pp. 525. §; 95. § (1) bekezdés, 102. § (6) bekezdés; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés, 46. § (1) bekezdés].

[138] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[139] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2026. április 17.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Telegdy Gergely s.k.

Dr. Bálint Attila

s.k.

Szegedi Ítéltábla
I.Mf.40.027/2025/8

22

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró